

4.

Het eerste uur ging prima, maar daarna wenste Nina dat ze haar beslissing ongedaan zou kunnen maken. Ze liep door de doornstruiken in het losse grind wat in de loop van de tijd in weer en wind was losgekomen van de berg. Het beklemmende gevoel op haar borst nam toe. Er was iets heel verkeerd! Maar teruggaan zou ook niet lukken. Alles leek op elkaar. Ze zou dan weer de weg kwijtraken. Ze moest op een richel langs een van de majestueuze granieten muren schuifelen. Het scheelde weinig of ze was naar beneden gegleden. Ze kon zich ternauwernood vastgrijpen aan één van de stekelstruiken om te voorkomen dat ze twintig meter de diepte in zou vallen, een zekere dood tegemoet. Ergens vreesde Nina er niet eens voor, dan was het maar klaar. Ze zou er echt niet veel van voelen.

Geschrokken van haar eigen gedachten, die zelden dit dieptepunt bereikten, zette ze toch door ook al waren haar handen opgezet en bebloed. Ze verbeet de pijn. Het lukte haar om over de bergkam verder te lopen, omlaag naar een volgend dal, waar ze eindelijk een helder beekje vond om haar dorst te lessen en haar wonden schoon te maken. Die nacht had ze zelfs geen puf meer om haar tent op te zetten. Ondanks de muggen die haar plaagden sliep ze gelijk in.

Midden in de nacht schrok ze wakker van een geluid. Het geluid was eerst zacht. Het klonk als een hert wat zachte graasgeluiden maakte. Daarna begon het te blaffen. De overgang was abrupt. Het blaffen was heel luid en dichtbij. Bij het weinige licht wat ze had van de maan kon ze niets onderscheiden. De geluiden zwollen aan. Luid en luid klonk het geblaf en het aantal herten nam toe. Nina krulde zich op tot een balletje met haar handen over haar oren, maar nog steeds was het geluid oorverdovend en leek het te resoneren in haar borstkas. Ze keek voor zich uit. Het geluid leek bij het stroompje vandaan te komen. Wacht nee, dat kon niet, het leek uit het water te komen van de beek.

Nina stond op en strompelde naar voren richting de beek met angstzweet op haar rug en op haar handen. Ze boog zich voorover naar de beek en tegelijkertijd hoorde

ze achter zich iets zwaars de berg af komen rollen. Het klonk als een goederentrein. Haar haar werd met één ruk naar voren geblazen en de lucht werd uit haar longen gezogen. Het haar ontnam haar het weinige zicht dat ze had en ze voelde iets zwaars wat de lucht vulde. Haar borst leek haast te worden ingedrukt. De wind leek van alle richtingen te komen en de temperatuur daalde. Nina knielde bij de rand van de beek en boog voorover. Waarna ineens alles ophield. Ze hoorde een aantal grote vogels gehaast opstijgen van het water in de buurt. Verstijft van angst en vertwijfeld over alles keek ze zichzelf aan. Ze zag haar intens bruine, haast zwarte ogen, in de weerspiegeling van de beek. In een flits bedacht ze zich dat er iets niet klopte in haar spiegelbeeld. Een gouden rand leek om haar irissen te ontstaan. Ze raakte afgeleid door de kleuren naast haar spiegelbeeld. Achter haar verschenen de gouden tinten van de morgen die ze nog nooit had gezien! Fel geel, oranje en roze leken per seconde sterker te worden en te vechten om de overhand te krijgen. Het enige geluid wat ze nu hoorde was haar op hol geslagen hart, haar hijgende ademhaling en het kabbelen van de beek waarin ze zichzelf aankeek. Er glinsterde licht in haar ooghoeken en in het water, terwijl de zon in kracht toenam. Nina voelde zich nog kort bekeken en daarna was het weg. De geluiden van het bos keerden terug.

Na op adem te zijn gekomen, pakte Nina vertwijfeld haar spullen weer bij elkaar. Ze had gehoord dat het kon stormen in de bergen, maar dat het zo aan zou kunnen voelen had ze nooit verwacht. Dit ging ze nooit meer vergeten. Ze volgde het beekje en kwam na een uur lopen uit bij een kleine doorgang tussen twee manshoge rotsen van massief graniet. Het water stond hier hoger en ze duwde zich er met kracht tussen de rotsen door. Nina kon zich met wat handige klimtechnieken door de opening wurmen en kwam op een plateau terecht van rotsen die waren vast waren komen te zitten. De massa stenen was in de loop der jaren flink gegroeid en sommige stenen waren zo groot als auto's. Nina klom erop en keek om zich heen. Haar mond zakte langzaam open van verbijstering toen ze achter de stenen een bergweide zag liggen tussen de hoge pieken. De weide was zo groot als minimaal tien voetbalvelden en totaal gevuld met blauwe Gentianen.

De zoete geur van nectar vulde de lucht en een zacht briesje blies haar lokken naar achteren, terwijl ze het uitzicht in zich opnam. Het was adembenemend. Toen ze er doorheen liep kwamen veel van de bloemen tot haar knieën en ze kon ze her en der aanraken met haar vingertoppen. Ze slaakte een kreetje van geluk en draaide met haar armen wijd een paar keer in het rond. Haar rugzak voelde ineens niet meer zo zwaar. Ondanks de ontberingen daalde er een gelukzalig gevoel op haar neer. Ze had het gevoel dat ze iets had doorstaan en dat ze iets had bereikt.

De bergweide lag te midden van hoge spitse bergtoppen die meer bloemenvelden lieten zien. De meesten toonden dezelfde kleur blauw, maar er waren ook velden waarin veel verschillende kleuren te zien waren.

Nina was graag langer gebleven, ware het niet dat Nina zo'n honger had. Haar maag herinnerde haar aan haar ongemak door luid te protesteren. Dus liep ze door, alles in zich opnemend. Na nog een uur lopen via diverse beekjes en wildpaadjes kwam Nina een wat groter pad tegen dat wat minder overwoekerd was. Er stonden af en toe paaltjes die ooit een weide voor vee moesten aanduiden. Haar geluk kon niet op toen ze bergafwaarts liep en in de verte de contouren van bewoning ontwaarde. Een kerktoeren, een paar grotere gebouwen en diverse huisjes en schuren waren te zien.

Bij binnenkomst in het dorpje leek het dorpje grotendeels verlaten. De stenen huizen konden her en der een opknapbeurt gebruiken, maar er stonden er ook tussen die onlangs waren geschilderd. Ondanks de rust bleek er een winkelstraat te zijn met een kruidenier die van alles verkocht aan levensmiddelen en een bakkertje. De mensen waren rustig en zeiden vrijwel niets, als ze Nina hielpen. Velen vermeden oogcontact of keken haar met een norse blik aan die Nina niet kon plaatsen. Nina deed zich buiten de winkel tegoed aan een broodje. Ineens begon het vrijwel zonder voortekenen hard te regenen.

Het was niet zomaar een bui. Het was een heuse stortbui. Nina rende over de straat in de hoop nog enigszins op tijd bij een pleintje aan te komen met een overkapping. Ze wilde oversteken toen er een enorme bordeauxrode RAM SUV hard aan kwam rijden en vol de plas naast haar pakte. De golf trof haar vol in het gezicht. Alles wat nog enigszins droog was droop van het regenwater. Nina hief verbijstert haar armen half omhoog en keek de enorme bak na. Ze kon nog net zien dat er een man met donkere weelderige lokken en een volle blinkende lach, naar haar keek in zijn achteruitkijkspiegel.

'Wel heb ik nu! Wat the F Wat, wat, wat een hufter! Hij deed het er gewoon om!'

Tot overmaat van ramp draaide de auto om het plein en toeterde luid in een melodie waarin de triomf te horen was. Als woede Nina zou kunnen verwarmen, was ze gelijk droog geweest!

Koud en verkleumt, zat er niets anders op, dan te zoeken naar een slaapplek. Wanneer ze de bewoners vroeg waar ze kon overnachten, negeerde de helft haar. Ze vroeg zich af of ze het verkeerde dialect sprak. De andere helft wijst in de richting achter de winkelstraat met een vaag gebaar. Ze volgde die richting en zag aan de